

סיפור עם מנורוגיה

הלביבה

חיה פעם אישה, והיו לה שבעה ילדים, אחד קטן מהשני. פעם היא רצתה לשמח אותם – לקחה קמח, חלב טרי, חמאה וביצים ולשה בצק, שמה אותו במחבת והעמידה על אש. הבצק נעשה ללביבה, וריחה היה כל כך יפה ששבעת הילדים באו בריצה וביקשו: "אמא, האם תתני לנו לביבה, בבקשה?" שאל אחד. "אמא יקרה, תני לביבה, בבקשה!" הוסיף שני. "אמא יקרה, חביבה, תני לביבה, בבקשה!" קרא השלישי. "אמא יקרה, חביבה, אהובה, תני לביבה, בבקשה!" אמר הרביעי. "אמא יקרה, חביבה, אהובה, טובה, תני לביבה, בבקשה!" ביקש חמישי. "אמא יקרה, חביבה, אהובה, טובה, נהדרת, תני לביבה, בבקשה!" התחנן השישי. "אמא יקרה, חביבה, אהובה, טובה, נהדרת, יפה, תני לביבה, בבקשה!" שר השביעי.

"חכו ילדים" אמרה אמא "הלביבה עוד מתחממת, היא תיעשה סמוקה, יפה. אז אחתוך אותה וכל אחד יקבל חתיכה וגם את סבא לא נשכח."
הלביבה שמעה זאת ונבהלה:
"וי!" חושבת "יחתכו ויאכלו אותי כאן! צריך לברוח כל עוד אני שלמה."

היא ניסתה לקפוץ מהמחבת, אך לא הצליחה ורק התהפכה לצד שני. התחממה עוד קצת, אספה את כל כוחותיה וקפצה על הרצפה – וישר אל הדלת!

חם היה באותו יום, הדלת הייתה פתוחה והלביבה יצאה למרפסת, התגלגלה במדרגות כמו גלגל, והמשיכה להתגלגל בדרך.
האישה רצה אחריה עם מחבת ביד אחת ותרוווד ביד שנייה, הילדים רצו אחריה ומהצד סבא הצטרף.
"הי לביבה, תחכי! עמדי! תפסו אותה!" קראו כולם ביחד. אך הלביבה כל הזמן התגלגלה והתגלגלה ומהר מאוד התרחקה כל כך, שלא יכלו לראות אותה יותר.

והיא התגלגלה בדרך עד שפגשה אוסף זרדים.
"שלום לביבה!" אמר אוסף זרדים.
שלום לך, בן-אדם" ענתה הלבילה.
"לביבה יקרה, אל תתגלגלי כל כך מהר. חכי רגע. תני ואוכל
אתך!" אמר אוסף זרדים.
והלבילה ענתה:

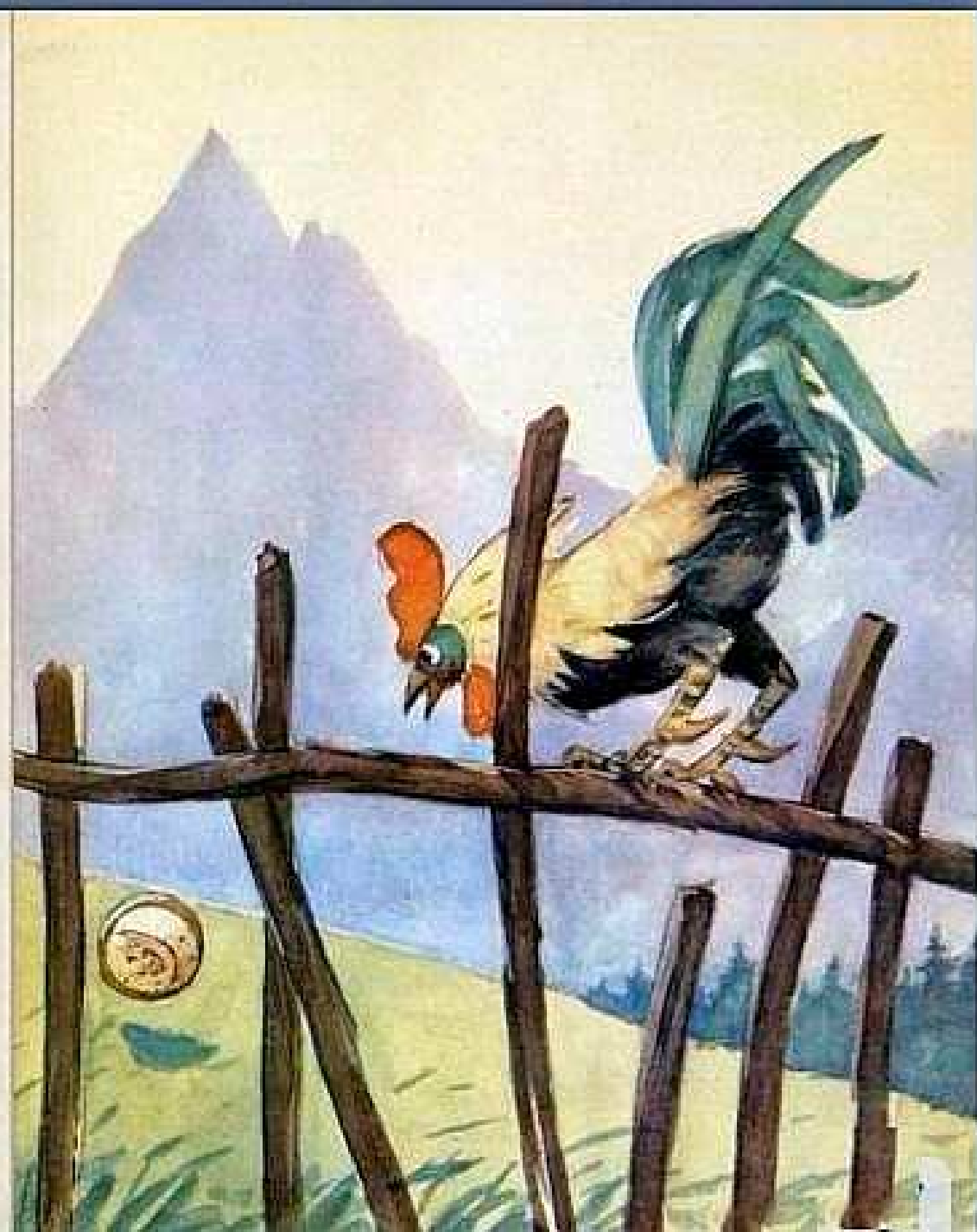
"ברחתי מבעלת בית טרדנית, מסבא חסר מנוח, משבעה
ילדים צעקנים, וגם ממך, בן-אדם, אברח."
והיא המשיכה להתגלגל.
בדרך הלכה מולה תרנגולת.
"שלום לביבה!" אמרה התרנגולת.
"שלום לך, תרנגולת בלי כרבולת!" ענתה הלבילה.

"לביבה חביבה. אל תתגלגלי כל
כך מהר. חכי רגע. תני ואוכל
אתך!" אמרה התרנגולת.
והלבילה עונתה לה:
"ברחתי מבעלת בית טרדנית,
מסבא חסר מנוח, משבעה ילדים
צעקנים ומאדם אוסף זרדים
ואברח גם ממך, תרנגולת בלי
כרבולת!"
והיא המשיכה להתגלגל בדרך
כמו גלגל.

ואז פגשה בתרנגול.
"שלום לך, לביבה!" אמר התרנגול.
"שלום, תרנגול אוכל חרגול!" ענתה הלביבה.
"לביבה חמודה, אל תתגלגלי כל כך מהר. תחכי רגע. תני לי
לאכול אתך!" אמר התרנגול.
"ברחתי מבעלת בית טרדנית, מסבא חסר מנוח, משבעה
ילדים צעקנים ומאדם אוסף זרדים, ברחתי מתרנגולת בלי
כרבות ואברח גם ממך, תרנגול אוכל חרגול!" אמרה
הלביבה והמשיכה להתגלגל בדרך עוד יותר מהר.

והיא התגלגלה כך עד שפגשה
בברווזה.
"שלום לך, לביבה!" אמרה הברווזה.
"שלום ברווזה רזה-רזה!" השיבה
הלביבה.
"לביבה חביבה, תמתיני קצת. אל
תתגלגלי כל כך מהר. תני לי לאכול
אתך!"
"ברחתי מבעלת בית טרדנית, מסבא
חסר מנוח, משבעה ילדים צעקנים
ומאדם אוסף זרדים, ברחתי
מתרנגולת בלי כרבות, מתרנגול אוכל
חרגול. ואברח גם ממך, ברווזה
רזה-רזה!" אמרה הלביבה והיא
המשיכה להתגלגל בדרך.

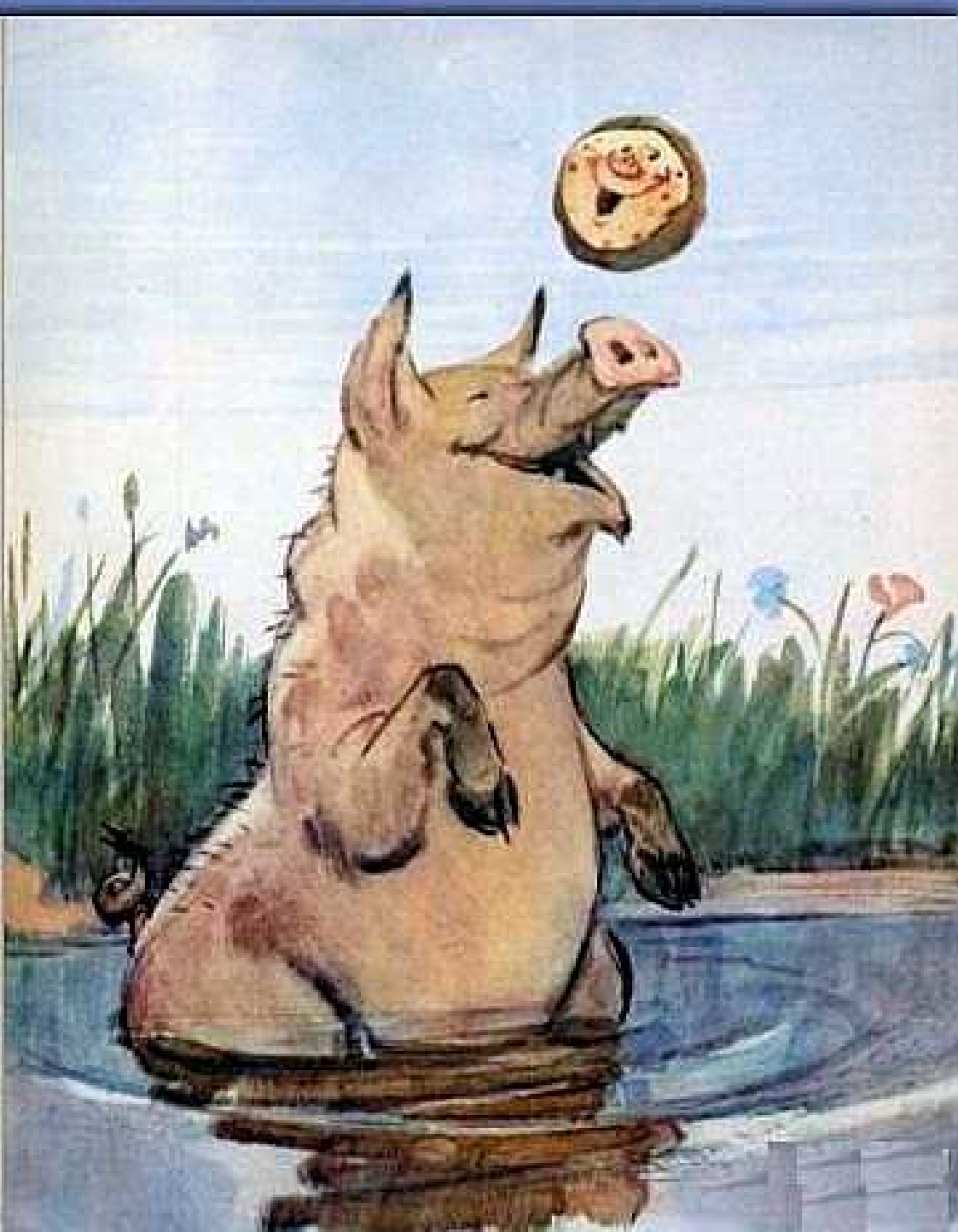
הרבה זמן היא התגלגלה
כך עד שראתה שבדרך
הולך אווז.
"שלום לביבה!" אמר האווז.
"שלום אווז נועז" ענתה
הלביבה.
"לביבה חביבה, תמתיני
קצת. אל תתגלגלי כל כך
מהר. תני לי לאכול אתך!"
אמר האווז.

והלביבה עונה שוב:
"ברחתי מבעלת בית טרדנית, מסבא חסר מנוח,
משבעה ילדים צעקנים ומאדם אוסף זרדים, ברחתי
מתרנגולת בלי כרבולת, מתרנגול אוכל חרגול,
מברווזה רזה-רזה, אברח גם ממך אווז נועז!"
והיא התגלגלה עוד יותר מהר.

והיא התגלגלה הרבה, הרבה זמן, אבל פתאום ראתה בדרכה - חזיר.
 "שלום לביבה!" אמר החזיר.
 "שלום לך, חזיר בזיר" ענתה הלבובה וכבר התכוננה להתגלגל הלאה כשהחזיר אמר:
 "חכי רגע. תני לי להסתכל עליך, ליהנות מהלחיים הורודים שלך. אל תמהרי כי הדרך עוברת ביער. אבל אל תפחדי כי אלך אתך דרך היער, אשמור עליך."

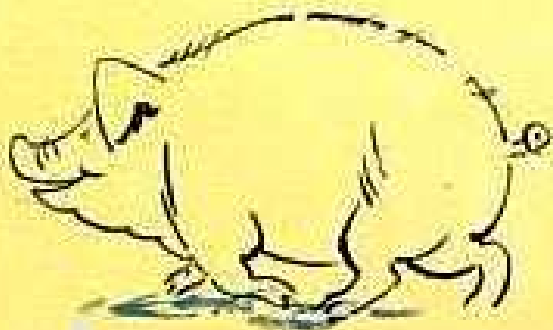

לא נשאר כלום מהלביבה,

וגם על סיפורינו בא

הסוף.

והם הלכו דרך היער ביחד. הלכו והלכו עד שהגיעו לנחל.
הלביבה לא יכלה לעבור בעצמה לצד השני והחזיר אמר לה:
"עלי על הגב שלי. אעביר אתך לצד השני. אשמור שלא
תירטבי, שיופייך לא יפגע."
הלביבה הסכימה. היא עלתה קודם על החרטום של החזיר,
אבל אז הוא הקפיץ למעלה את ראשו, תפס ... ובלע אותה.

